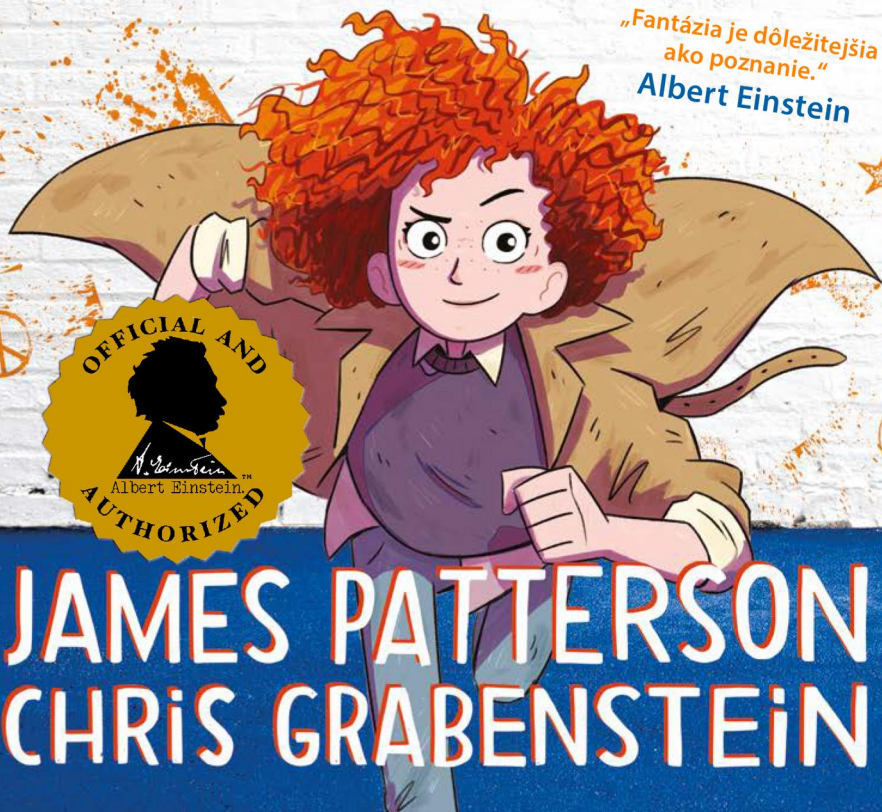

MAXI EINSTEINOVÁ GENIÁLNY EXPERIMENT

*„Fantázia je dôležitejšia
ako poznanie.“*

Albert Einstein

**JAMES PATTERSON
CHRIS GRABENSTEIN**

MAXI EINSTEINOVÁ GENIÁLNY EXPERIMENT

JAMES PETTERSON
CHRIS GRABENSTEIN

Ilustrovala Beverly Johnson

slovar

Prvý raz vyšlo vo vydavateľstve Little, Brown and Company,
an division of Hachette Book Group, Inc. v roku 2018.

Všetky postavy a udalosti v tejto knihe sú vymyslené.
Akákoľvek podoba so skutočnými žijúcimi alebo s historickými osobnosťami
je čisto náhodná a nebola zámerom autora.

Copyright © 2018 by Zero Point Ventures, LLC

Illustrations by Beverly Johnson

Translation © Michaela Hajduková

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2019

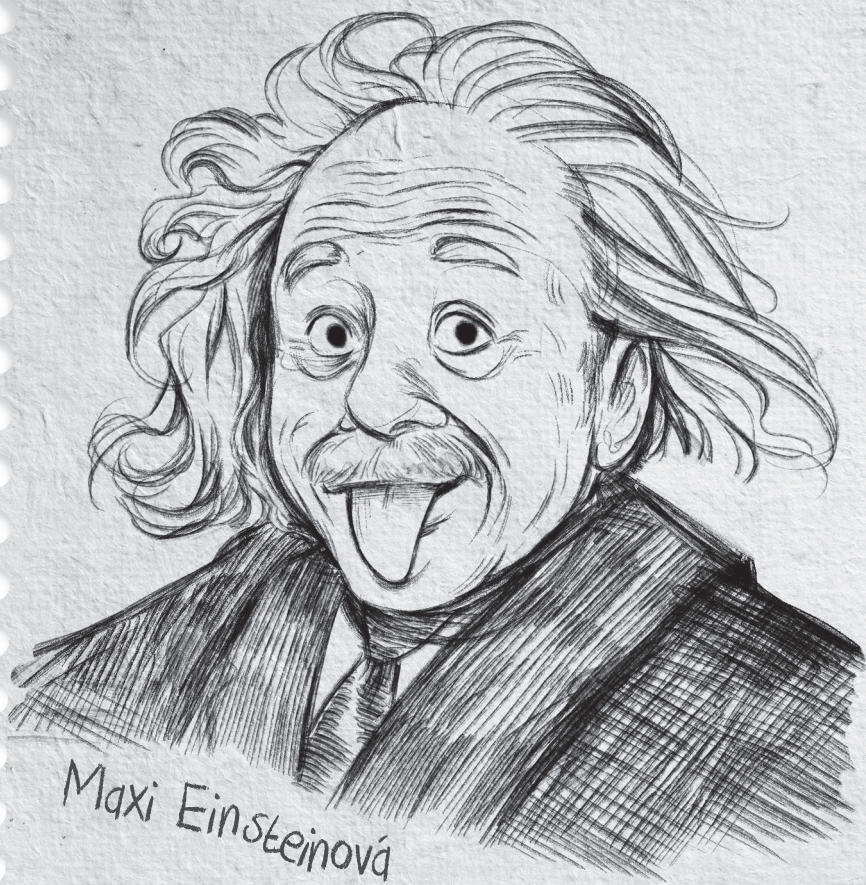
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať
ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami,
či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3936-9

www.slovart.sk

***Deťom, ktoré zdedia našu planétu Zem
a urobia z nej lepšie miesto ako my.***

J. P. a C. G.

Maxi Einsteinová

Fantázia je dôležitejšia
ako poznanie.

Albert Einstein

Maxi Einsteinová sa zobudila na zápach konského trusu. Až ju z toho striaslo.

„Mám to!“

Hoci sa chvela ako osika, rezko zo seba zhodila paplón a vyskočila z postele. Vlastne ani nie z postele, skôr z hrboľatého fľakatého matraca s obšklbanými okrajmi. Ale na tom nezáležalo. Nápady sa predsa rodia aj v maštali.

Letela tmavou chodbou. Podlaha, teda obyčajné dosky naukladané na neopracovaných trámoch, vŕzgala a hýbala sa pri každom kroku. Maxine ryšavé vlasy pripomínali valiacu sa kučeravú riavu. Tak ako vždy.

Dievčatko hánkami zaľukalo na dvere nakrivo nasadené na hrdzavých pántoch.

„Pán Kennedy?“ Zaklopala znova. „Pán Kennedy?“
„Kto do...“ ozvalo sa ospalé zamrmlanie. „Maxi, stalo sa niečo?“

Maxi brala otázku ako pozvanie a vstúpila do bytu pána Kennedyho. Takmer mu vyrazila rozhegané dvere.

„Som v pohode, pán Kennedy. Lepšie povedané, viac než v pohode. Mám pre vás niečo skvelé! Uvidíte, bude to perfektné! Úplne úžasné, naozaj! Všetko sa zmení. Môžeme zachrániť svet! Albert Einstein by to nazval ‚aha‘ efekt.“

„Maxina!“

„Áno, pán Kennedy?“

„Je šesť hodín ráno!“

„Naozaj? Ospravedlňujem sa za túto skorú hodinu, ale človek nemôže ovplyvniť moment, kedy ho kopne múza.“

„Nie, v tvojom prípade určite nie, ale aj tak...“

Maxi mala na roztrhanom svetri prehodený voľný plášť. V poslednom čase spávala vo svetri pod drsnou prikrývkou na kone. Jej takzvaná spálňa bola totiž mimoriadne chladná. Ale rovnako chladná bola aj spálňa pána Kennedyho.

Vysoký statný černocho so šedinami vo vlasoch sa vypo-tácal z postele a ospalo si pretrel oči. Bosými nohami vložil do topánok, ktoré si vyrobil z kartónu a starých novín.

„Počkaj,“ miernil ju, „nech si obujem papuče.“

„Áno, podlaha je dosť studená,“ dodala Maxi.

„Prosím?“

„Každé ráno si natáhuje na nohy tieto na kolene vyrobené papučky, pretože tu je stále chladno.“

„Maxina, bývame tu predsa bez dovolenia. Nachádzame sa nad stajňou. Samozrejme, že sú dlážky studené. A ak si si nestihla všimnúť, ani tunajšia vôňa nie je práve najlákavejšia.“

Maxi, pán Kennedy a s nimi ešte asi šesť ďalších bezdomovcov žili – ako sa hovorí v New Yorku – ako squateri. Znamená to, že žili na nevyužitých poschodiach budovy nad stajňou, pričom za to nikomu neplatili nájomné. Prvé dve poschodia slúžili ako garáž pre konské povozy v Central Parku a stajne pre kone. A zvyšné tri? Podľa ich vlastníkov boli prázdne.

„Zima je predo dvermi, pán Kennedy. Nemáme tu ústredné kúrenie.“

„Nie, samozrejme, že ho nemáme. A vieš prečo? Lebo neplatíme nájomné, Maxi.“

„Tak či onak, z týždňa na týždeň bude na našich poschodiach čoraz chladnejšie. Čoskoro tu všetci zmrzneme na kosť. Aj keby sme utesnili všetky okná kartónmi.“

„Tak to teda nie, Maxi,“ nesúhlasil pán Kennedy. „Vetrať musíme. Predsa len ten konský zápach, čo prichádza zdola... Cítiť ho všade.“

„Presne! Presne o tom som s vami chcela hovoriť. O to mi ide. *O konský trus!*“

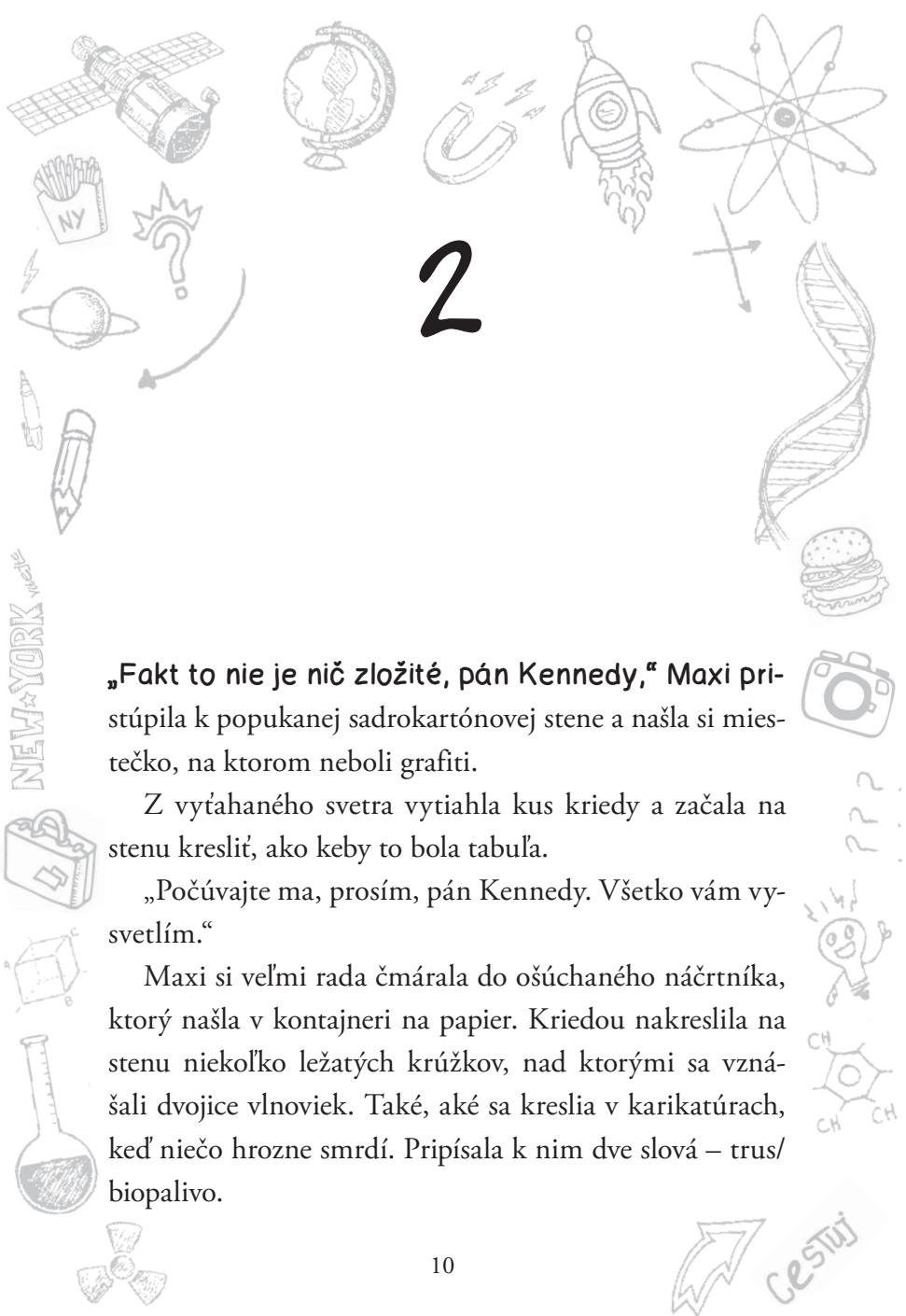
2

„Fakt to nie je nič zložité, pán Kennedy,“ Maxi pristúpila k popukanej sadrokartónovej stene a našla si miestčko, na ktorom neboli grafiti.

Z vyťahaneého svetra vytiahla kus kriedy a začala na stenu kresliť, ako keby to bola tabuľa.

„Počúvajte ma, prosím, pán Kennedy. Všetko vám vysvetlím.“

Maxi si veľmi rada čmárala do ošúchaného náčrtníka, ktorý našla v kontajneri na papier. Kriedou nakreslila na stenu niekoľko ležatých krúžkov, nad ktorými sa vznášali dvojice vlnoviek. Také, aké sa kreslia v karikatúrach, keď niečo hrozne smrdí. Pripísala k nim dve slová – trus/biopalivo.

„Ak chceme prežiť zimu v teple, stačí nám dohodnúť si stretnutie s pánom Sammym Monkom.“

„Vlastníkom budovy?“ opýtal sa pán Kennedy. Nevyzeral, že by to naňho spravilo veľký dojem. „Myslíš s tým pánom Monkom, ktorý ani nevie, že tu bývame?“

„Áno,“ pritakala Maxi, úplne ponorená do svojho náčrtu na stene. „Musíme ho presvedčiť, aby nám dovolil využiť všetok konský trus.“

Pán Kennedy sa postavil. „Všetok trus? Načo by nám, prepána, bol? Veď je to predsa hovno!“

„Keď nám ho dovolí použiť, navrhnem a skonštruujem ekobiogenerátor, ktorý bude slúžiť na osvetlenie a vyhrievanie horných poschodí.“

„Eko-bio-čo?“

„Ekologický generátor elektriny z prírodného paliva, pán Kennedy. Mohli by sme zostrojiť anaeróbny fermentor, v ktorom by sa konský trus menil na bioplyn, ten by sme následne spaľovali, a tak vyrábali elektrickú energiu a teplo.“

„Ty chceš spaľovať plyn z konského trusu?“

„Presne tak. Anaeróbna fermentácia je séria biologických procesov, v ktorých mikroorganizmy rozkladajú bioodpad, ako napríklad konský trus, bez prístupu vzduchu. Z toho aj názov anaeróbna. A práve ona vyrieši náš problém s kúrením a elektrickou energiou.“

„Si si istá? Predsa len, máš iba dvanásť rokov.“

„Áno. Určite to bude fungovať.“

Pán Kennedy uštedril Maxi pohľad, na ktorý už bola zjavne zvyknutá. Dal jej najavo, že jej asi úplne prešlo. Že je mimo. Že sa jej kdesi odkotúlalo jedno koliesko. Maxi však tento pohľad nikdy nerozhodil. Veď ako hovoril Albert Einstein:

*„Veľké duše sa vždy stretali s násilným odporom
u tých s priemernou myslou.“*

Niežeby bola myseľ pána Kennedyho priemerná. Maxi mu len nedokázala dostatočne vysvetliť svoju novú úžasnú a prevratnú myšlienku. Občas sa stáva, že dostáva nápady takou rýchlosťou, že keď o nich začne rozprávať, znejú úplne chaoticky.

„Potrebujeme len vzduchotesnú nádobu, pán Kennedy, veľkú zhruba ako niečo medzi plechovým sudom na chemikálie a cisternou nákladiaku.“ Nakreslila veľkú škatuľu ohradenú oceľovými stĺpmi. „Najlepšie by, samozrejme, bolo, keby bola nádoba z tvrdého plastu. A ideálne by bolo, keby bola uzavretá v konštrukcii z pozinkovaných železných tyčí. Potom by sme už len odmerali a narezali tri rôzne dlhé trubice: jednu na plnenie trusom, ďalšiu na odvádzanie plynu a tretiu na odpad – tekuté hnojivo. Utesnilo by sa to, zapojilo by sa do toho ešte zopár ďalších rúrok a bolo by.“

Pán Kennedy si poškrabkal zarastenú bradu a s obdivom sa zadíval na detailnú schému stroja nakreslenú na opadáajúcej omietke.

„Skvelý nápad, Maxi,“ pochválil ju. „Ako vždy.“

Maxi sa veľmi zľahka, ale hrdo pousmiala.

„Ďakujem, pán Kennedy.“

„Je tu však istý problémik.“

„Aký?“

„Táto nádoba. Kocka. Aká má byť veľká? Asi tak tri krát tri krát tri metre?“

„No asi tak.“

„A vravíš, že by mala byť vsadená do kovovej konštrukcie. Potom si spomínala tri trubice. A potrubie. A predpokladám, že potrebuješ aj kotol na spaľovanie plynu, aby sa premenil na teplo.“

„A generátor na výrobu elektriny,“ prikývla Maxi.

„Aha, a nebude to celé stáť kopec peňazí?“

Maxi klesla ruka s kriedou. „Asi hej.“

„A všimla si si, že ľuďom, čo si našli strechu nad hlavou v tejto budove, chýba jedna vec?“

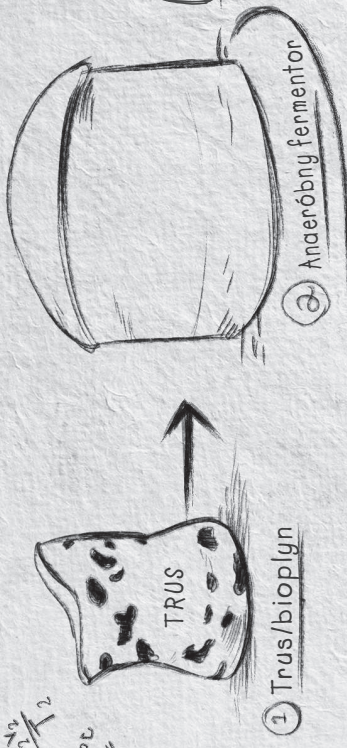
Maxi našpúlila pery.

„Peniaze?“

„Hej. Presne tak.“

Maxi odložila kus kriedy späť do vrečka na svetri a oprášila si studené bledé ruky.

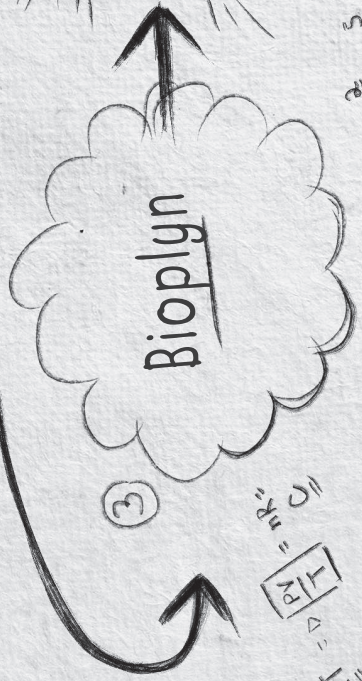
EKO-BIO-GENERATOR

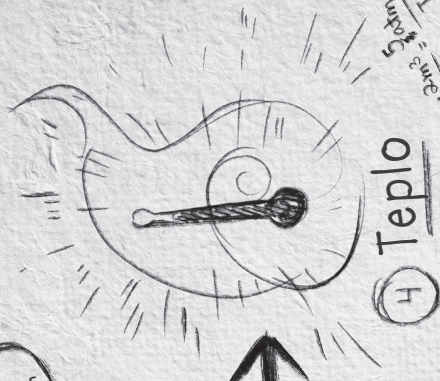
$$P = nRT$$

$$\frac{P}{T} = \frac{nR}{V}$$

$$\frac{P}{T} = \frac{P_2}{T_2}$$

$$Q_2 = \frac{5}{2} Q_1$$

200k
 2011.04.3 5:40pm
 17+

$$P = nRT = \frac{T}{V} = nR$$

„Máte bod, pán Kennedy, ako vždy. Musím premýšľať praktickejšie. Vymyslím lepší plán. Ešte do zimy.“

„Super! A, Maxi?“

„Áno?“

Pán Kennedy vliezol späť do svojej hrboľatej postele a prikryl sa.

„Pred siedmou za mnou nechod', dobre?“

3

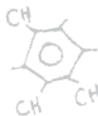
Maxi sa pozrela na hodinky.

Bolo 6:17. Na rozdiel od pána Kennedyho bola Maxina ranné vtáča. Odjakživa a pravdepodobne aj navždy. Práve ráno, najmä v tej pokojnej chvíli medzi snívaním a úplným prebudením, sa jej po rozospatom mozgu prehánali úžasné myšlienky. Pomáhali jej zahnať smútok, ktorý prichádzal v rovnaký čas. Smútok, ktorý zrejme poznajú všetky siroty. A Maxi ho cítila o to viac, že nemala ani len potuchy, kto sú jej rodičia.

Na svoje miesto sa po škrípajúcej dlážke zakrádala po špičkách. Za chrbtom jej už znova chrápal pán Kennedy.

Maxi si vyzdobila svoj kútik v stajniach rovnako ako všetky predošlé miesta, na ktorých dočasne býva-

NEW YORK

Cestuj

la. Podoprela veko starého ošarpaného kufra tak, aby na ňom mohla vystaviť všetky svoje poklady súvisiace s Albertom Einsteinom. Knihy napísané slávnym vedcom i knihy o ňom boli uložené na dne kufra ako v polici. Na oboch vekách boli umiestnené jeho citáty a fotografie. Mala dokonca aj plastovú figúrku Alberta Einsteina. Takú, ktorej sa kýva hlava, keď sa do nej trochu ťukne. Kedysi dávno ju našla v kontajneri pri obchode so suvenírmi v múzeu. Používala ju ako zarážku na knihy.

Maxi si nepamätala, kde vzala kufor. Mala ho odjakživa. Bol starší ako zodratý drsný sveter a ten si už veru čo-to pamätal.

Najstaršia fotka z jej vzácnej zbierky, ktorú si však do kufra nevložila ona, ale dávno-prádávno niekto iný (Maxi si už vôbec nepamätala, kto to mohol byť), bola taká starobylá, že mala skrútené rožky. Slávny profesor bol na nej ponorený do myšlienok. Mal husté fúzy a dlhé strapaté vlasy. Ruky zopäté, akoby sa modlil. Pohľad upretý do diaľav.

Táto fotka bola Maxinou najstaršou spomienkou. Keďže nepoznala svojich rodičov, už odmalička sa pred spaním rozprávala s týmto pánom, čo vyzeral ako starý otec. Bol vynikajúci poslucháč. Maxi začalo zaujímať, kto je tento tajomný pán, a tak sa vlastne začal jej záujem o všetko, čo súviselo s Einsteinom.

Nehovorí, je teda
dobrý poslucháč.

Einsteinove
tipy a triky na účes:
 $\text{objem} > \text{štyl}$

mamka

ocko

Zaujímavé bolo napríklad aj to, že pochádzal z Nemecka, ale pred druhou svetovou vojnou musel zo svojho domova odísť. Alebo to, že ho geniálne nápady zamestnávali natoľko, že občas zabúdal na svoju prácu na patentovom úrade. Mali toho s Maxi veľa spoločného.

Vedľa fotky bol Maxin najobľúbenejší Einsteinov citát:

Fantázia je dôležitejšia ako poznanie.

„Samozrejme pod podmienkou, že človek má dosť peňazí na to, aby mohol plniť svoje sny,“ zamrmlala Maxina.

Pán Kennedy má pravdu.

Nemala na to, aby zostrojila svoj ekobiogenerátor. A nemohla ani len pána Monka požiadať o konský trus. A ani o nič iné. Pán Sammy Monk sa ani náhodou nesmel dozvedieť o žiadnom z obyvateľov vrchných poschodí svojich stajní. Problém s kúrením musí vyriešiť inak. Tak, aby ich to nestálo ani cent a aby sa pri tom využil nejaký odpad.

Maxi si sadla za počítač, ktorý si zostrojila sama z nájdenných komponentov. Je až neskutočné, čo všetko ľudia poodkladajú ku kontajnerom v dňoch, keď sa odváža odpad. Maxi sa podarilo zospájkovať (nepoškodenou spájkovačkou, ktorú ktosi vyhodil) dostatok dosiek s plošnými spojmi s drôtmami, procesorom, odhodenu klávesnicou a trochu poškodeným displejom z vyradeného notebooku, a tak si poskladala stroj, ktorému to v mozgu bzučalo ešte lepšie ako samotnej Maxi.